Política | Carles Bellsolà | Actualitzat el 11/06/2019 a les 21:30

Un cop d'estat líquid i uns barrots sòlids

«Si ja no calen armes per fer un cop d'estat, es poden demanar 30 anys pel que, sense postmodernitats pel mig, tothom veu clar que no passa de desobediència»

Cop d'Estat "postmodern". L'expressió l'ha llançat aquest dimecres al Suprem Xavier Melero, l'advocat de Quim Forn, al·ludint al discurs de conclusions finals de la Fiscalia la setmana passada. Un discurs en què s'argumentava que l'1-O va ser un cop d'estat tot i que en comptes d'armes hi haguessin urnes. I que feia seva la teoria del "cop d'Estat postmodern" de Daniel Gascón, que ha estat promovent insistentment certa premsa madrilenya darrerament, avançant-se fins i tot a les argumentacions de les acusacions.

La teoria ve a dir que, entre setembre i octubre del 2017, a Catalunya hi va haver un intent postmodern, líquid, tot i que a la vegada real, de fer-se amb el poder i de consumar la secessió. No hi fa res que no s'arribés a signar cap llei, que el 28-O el suposat poder colpista actués com si res no hagués passat. No importen aspectes tan simbòlics com que no es despengés cap *rojigualda*, o tan tangibles com que ningú no es resistís a l'aplicació del 155. I, per suposat, no hi fa res que no hi haguessin armes ni cap mena de força real per aplicar sòlidament aquesta suposada rebel·lió líquida.

L'argument, de fet, és també una interpretació força líquida del Codi Penal. Tant líquida com els delictes que descriu: si ja no calen armes per fer un cop d'estat, doncs tampoc cal un article que ho penalitzi, i es poden demanar 30 anys pel que, sense postmodernitats pel mig, tothom veu clar que no passa de desobediència.

Les cel·les i les presons on fa un any i mig que estant tancats uns quants innocents sí que són ben reals i ben sòlides. Com és sòlid -i més premodern que postmodern- l'objectiu real de tot plegat: donar un fort escarment a l'independentisme perquè no arribi un altre octubre republicà.